

Krome estas konate, ke la grundo nutras grandan parton el la Eŭropanoj kaj eble Azianoj. Tamen la nutratoj ne rajtas flegi la grundon, kiu eroziigas. Usono ne enlasas ilin, kvankam ĝi havas la plej riĉan civilizon. Komprenible la aferoj nun nur bone marŝas, se Usono donacas la nutraĵojn al la malakceptataj manĝantoj.

Verŝajne estas granda feliĉo por la mondo, ke Usono ne enlasas fremdulojn grandkvante. La evoluon de la monda civilizo tio malhelpus. Sed ĉi tio estas nur argumento el la oportuno. Por la paciĝo de la mondo estas necese, science klarigi ĉu Usono havas rajton al sia grundo.

Laŭ mia opinio la nuna helpo far Usono al la cetera mondo estas punmono, kiun ĝi pagas dum ĝi ankoraŭ ne solvis la problemon. Mi estas dankega ke ĝi tion faras; oni ja povas esti danka se iu ĝustatempe komprenas sian devon.

130.2: {3 + 6}

NIA HEREDAĴO

de EDGAR J. SAXON.

(El la gazeto „*ABUNDANCE: A Herald of the Age of Plenty*” por Julio, Aŭgusto, Septembro, 1950, la organo de la „*Social Credit Co-ordinating Centre*”, tradukis T.L.C.B.).

Oni ofte diras, ke la moderna scienco rabis de ni la misteron kaj la mirokapblon. Se tio estas vera, kulpas ni. La grandega panoramo en tempo kaj en spaco, kiun nuntempe prezentas al la menso la geologio, fiziko, astronomio, biologio kaj antropologio povas esti, kaj certe ja devus esti profunda stimulo al la pensado kaj al la imago.

Ekzemple: jam estas evidente, ke ĉiu homa generacio ricevas heredon, kiu estas nepriskribebla profunda kaj riĉa; sed ĝi estas heredo, kiun oni nuntempe malŝparas kun terura rapideco. Tia estas nia homa naturo, ke ĝi lernas nur tre malrapide. Sub la ondoj de la progresanta scio troviĝas subrefluo de mensa maldiligento. En diversaj epokoj de la pasinteco la homaj civilizoj faris pluraĵojn el niaj eraregoj, kaj por ili oni povas trovi ian senkulpigon, ĉar ili sciis tiom malpli pri la antaŭhoma pasinteco de nia planedo, tiom malpli pri la komplikita strukturo de inter-rilato, kiu kuntenas en unu sola vivanta kunfigurajo la polvon de la rokoj, bakteriojn, lumbrikojn, kreskaĵojn, bestojn, aeron, lumon kaj akvon. Ĉiam troviĝis kelkaj individuoj, kiuj intuicie perceptis la homan prirespondecon pri la „donitaĵoj” — la grundo, la riveroj, la arboj, — de kiuj dependas la homa ekzisto. Sed kvankam la intuicio kaj la pieco ĉe ni nuntempe malmulte abundas, la stimuloj al ili, kompare kun tiuj, kiuj ekzistis antaŭ eble 2000 jaroj, estas kvazaŭ superbordiĝanta riverego kompare kun rivereto.

La heredo, pri kiu mi parolas, ne estas sole, — ĝi ne estas eĉ ĉefe — la amasigitaj lertoj kaj teknika scio de civilizitaj popoloj, kvankam tiuj ja

estas mirindaj. Kontraŭ la fono de la antaŭ-homa kaj sub-homa historio, tiuj estas nur hieraŭajoj. La unuaj homoj, kiuj uzis akre-tranĉan silik-ŝtonon kiel ilon, heredis la saman supraĵan grundon, la samajn rokojn, la samajn lumon kaj aeron kaj akvon, kiel ni mem. Ili ne povis malŝpari tiun heredon, ĉar ili ne sufiĉe sciis. Sed ni lernis, kiel utiligi ĉion. Ni multe similas al la pli juna filo, kiu, avide dezirante „sperti la vivon”, petis antaŭe „la heredotan parton de la havo”, kaj ricevis ĝin, kaj post periodo de forta ekscito „revenis al si”, post kiam li „disperdis sian havon”. (Luko 15/12 k.c.).

Al nuntempaj aŭdantoj, kiel ankaŭ al tiuj, kiuj aŭdis la parabolon en Palestino, kiam ĝi estis unuafoje rakontata, kaj eĉ al homoj el tempoj pli fruaj, la historio ĉefe sugestus la pardonon de mono. Li estis ricevinta de sia patro la monon, kaj ĝin jam elspezis. Sed la brila lumo kiu estas la percepto Soci-kredita, interpretas ĉi tiun belegan historion rilate al la vera riĉo kaj ĝia perdo.

Ĉiu eldono de numero de la ĵurnalo *New York Times* — 92 paĝoj kune kun suplementoj — bezonas por la papero, sur kiu ĝi presiĝas, 40 hektarojn da arbaraj arboj. La legantoj ne vidas la falon de la arbaroj en grandegaj falĉaĵoj. La paper-fabrikistoj nur aĉetas la pulpolignon de aliaj firmoj, kiuj sin okupas pri la rikoltado de tio, kion ili ne faris.

En Anglujo ĉiujare la perakva sanitarigo forportas ĉirkaŭ 300 000 tunojn de la tri ĉefaj kemiaj elementoj devenintaj el la grundo, en kloakajo en la maron; por Eŭropo entute la kvanto estas ĉirkaŭ 20 milionoj da tunoj.

La maldika supraĵa grundo de vastaj areoj de Aŭstraliaj ŝaf-bienoj forbloviĝas de tempo al tempo tiel pogrande, ke ĝi pensigas pri apokalipsajo.

La lasta tiuspeca katastrofo vidiĝis super la Pacifika oceano 1000 km for de la marbordo, kiel densa nubo da ruĝa polvo 2,4 km alta kaj 650 km longa. Tio estis supraĵa grundo, kiu subtenas la vivon.

Tiaj raboj, tiaj malŝparoj, tiaj katastrofoj ne estas en la sama kategorio, kiel tertremoj aŭ sismaj marondeĝoj. Ili estas la neeviteblaj rezultoj de miopaj, senimagaj, komercemaj kaj higienaj civilizoj. Ja la higieno igas la homojn timemaj pri la mikroboj kaj neŭrozaj antaŭ la sterko. La unuflanke-fake scienca menso entreprenas kulturariakidojn en Tanganjiko, kvazaŭ temus nur pri teren-ebenigiloj kaj komercaj rikoltoj. La menso konfuzita per monavido postulas ĉiam pli grandajn kvantojn da papero, kaj forgesas, el kio la papero estas fabrikita, kaj ne scias, ke arbaregoj kaj arbaroj kaj eĉ heĝoj estas ĉiuj nepre necesaj por la konservado de la produktokapablo de la grundo, kaj de la akvo-proviza sistemo de la grund-supraĵoj de nia tero.

Kiu per siaj propraj manoj, kaj metiiste atentante ĉiun detalon, ŝanĝis ĉiujn organikajn forĵetaĵojn de sia propra domo kaj ĝardeno al fekunda supraĵa grundo, permesante la nenombreblan loĝantaron de bakterioj, kaj la viglajn kaj laboremajn lumbrikojn fari la laboron, kiun ili instinkte faras en la tuta sistemo de la mondo, tiu post tio neniam povos havi la menson de paperkomercisto, pensmanieron por kiu ĉefas la malinfektilo, displititan perspektivon.

Anstataŭ la higienon per si, kiu odoras de malinfektilo, ni bezonas la sanon kaj la sanigecon kaj senton pri la tuteco kaj interrilateco de la aĵoj. Tio, kio komenciĝis en la grundo devus per ia aŭ alia rimedo esti redonata al la grundo.

Anstataŭ spritajn, sed malprudentajn komercistojn, ni bezonas aferistojn kun prudento, lerto kaj entreprenemo, kiuj preter la krudaj materialoj de la komerco vidas la vivantan substancon de la planedo en ĉiu ĝia mirakla diverseco, mensojn, kiuj konscias la respondecon pri la heredaĵo de la homaro.

Anstataŭ sciencajn spertulojn pri altgrade specialaj temoj, kiujn oni permesas libere agi en entreprenoj rilataj al la primara produktado, ni bezonas homojn, kiuj ne nur scias la faktojn pri tiu aŭ ĉi tiu kruda materialo, sed kiuj lernis en sia laboro kaj sentas intuicie la nepran neceson de la „regulo pri redono“, kiel lordo Northbourne antaŭ dekdu jaroj ĝin nomis.

Kaj pli ol ĉion alian, ni bezonas ŝtatestojn, kiuj sub la tumulto de la internacia komerco kaj la potenc-politiko, de interrasaj konfliktoj kaj ideologia milito, vidas la fundamentajn faktojn de la homa vivo sur ĉi tiu planedo; homojn, kiuj ankaŭ konscie akceptas kaj aplikas tion, kion ili en siaj pli trankvilaj momentoj tute bone scias, — ke la mono en ĉiuj formoj estas nur reflektado de la efektiva riĉo, kaj tial devas esti utiligata por sia propra funkcio, kiu estas: ebligi, ke ĉio farebla estu farata, por malebligi, ke la planedo fariĝu dezerto.

CITAJO

el artikolo en la verko „*Forty Thousand Million Mouths*“, (40 000 000 000 buŝoj). Ĉi tiu artikolo estas unu ĉapitro en granda verko pri la nutraĵo, verkita de pluraj spertuloj. La artikolo estas verkita de S. C. Harland, F.R.S., profesoro pri la botaniko en la universitato de Manchester. Ĝi estas represita en la revuo „*Discovery*“ por Aŭgusto, 1951.

..... kiel biologo, dum longa vivo de esplorado, instruado kaj vojaĝado mi pli ofte miris pri la stultaĵoj, kiujn la homoj faris, faras, kaj sendube en la estonteco daŭre faros, ol pri la malrapida suprenrampado de inteligenteco, kvazaŭ de likvaĵo per kapilara altiro en sorbopapero, kontraŭ la homa inerteco, aŭvideco kaj nescio.“

Ni ĉiuj respondecas pri la evoluo de la aferoj en la mondo, kaj nia persona respondeco estas des pli granda, ju pli grandaj estas niaj personaj talentoj kaj kapabloj, inteligenteco, scio kaj kompreno.

MIGRADO - INTERNACIA PROBLEMO

far

HUGH GIBSON

(la Direktoro de la Interregistara Komitato por Eŭropa Migrado).

Estas nova kaj kuraĝiga antaŭeniĝo de internacia agado ke ŝtatoj kuniĝis, por helpi pri transmara migrado el Eŭropo. Simile al aliaj laŭdindaj klopodoj faritaj de la socio de liberaj ŝtatoj en ĉi tiu maltrankvila postmilita periodo, ĉi tio estas ago kiun ili estas devigitaj fari. La kronika problemo de troloĝateco en okcidenta Eŭropo alprenis tiel danĝerajn proporciojn dum la lastaj dudek jaroj ke ĝi minacas renversi kien ajn ekonomian kaj politikan stabilecon atingitan post la fino de la dua mondmilito.

La termino „troloĝateco“ estas malpreciza kaj facila vorto por situacio kiu estas science tute nedifinebla, sed kies urĝecon ni ĉiutage pli spertas.

Estas treege malfacile taksii la nombrojn de tiel nomitaj superfluaĵoj homoj nuntempe en Okcidenta Eŭropo kies ĉeesto estigas ekonomian ŝarĝon kaj politikan minacon. Diversaj institucioj jam penis fari tiajn taksojn — kaj tiuj ĉi tendencas de tri al kvin milionoj — sed ili konfesas ke en ĉi tiu epoko de grandega scienca progreso estas preskaŭ neeble doni iun ajn firman kaj fiksitajn proporciojn plej bonan de enloĝantaro rilate al vivrimedoj en ŝtato.

Estas sufiĉe certe tamen ke troloĝateco estas urĝa problemo por kelkaj eŭropaj landoj. Parolante pli homare, estas sufiĉe certe ke milionoj da homoj estas devigitaj vivi je tute nesufiĉaj vivoniveletoj en regionoj kie iliaj laborkapabloj ne povas esti plene utiligataj, dum tiuj samaj homoj povus esti tre valoraj se ili povus migri al landoj kie oni urĝe bezonas iliajn spertojn kaj kapablojn. Transmara estas vastaj neprogresintaj teritorioj kiuj ne povas plene utiligi siajn eventualajn rimedojn sen ordigita enfluo de eŭropa „homforto“. Estas neimageble ke ni daŭre malŝparas la kapablojn de farmistoj kaj lasas produktokapablan teron neplanta kiam la mondo bezonas nutraĵojn kaj dum ĉiu lando de la okcidenta mondo grave bezonas la aldonitan strategian forton de memsufiĉeco rilate al agrikultura produktado. Kaj tio kio estas vera pri kultivistoj estas pli aŭ malpli vera rilate al ĉiuj kategorioj de senlaboraj aŭ ne sufiĉe okupitaj laboristoj en Eŭropo.

Krom tio ke tia situacio estas ekonomia absurdaĵo, ĝi ankaŭ prezentas realan socian kaj politikan danĝeron. Jam en la jaro 1946 eminenta ekonomia miŝto, la Profesoro William Roepke, avertis pri tiu danĝero: „Se ĉie la landoj de enmigrado estas fermataj kaj se kreskas la nombro de la ŝtatoj kie oni ne povas akiri oficon eĉ nur de purigisto, se oni ne estas ano de tiu ŝtato — tiam vere la politikaj landlimoj estigas gravegan ekonomian problemon, tiam „vivospaco“ ĉesas esti nur lertaĉa devizo de imperialista propagando, kaj tiam la enloĝantoj de la pli malriĉaj landoj ne povas ne rigardi aŭvide kaj envie la pli feliĉajn ŝtatojn. Tiam internacia klasbatalo inter tiuj ŝtatoj povas fariĝi tragedia realo.“